

Sygn. akt VI Ka 372/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopec

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014r.

sprawy **A. S. (1)**

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII W 433/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. S. (1),

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 30 złotych.

Sygn. akt VI Ka 372/14

UZASADNIENIE

A. S. (1) został obwiniony o to, że:

W dniu 21 października 2013 r. około godz. 15:45 na odcinku drogi publicznej oznaczonej nr (...) na wysokości miejscowości M., pow. J., woj. (...) prowadząc samochód ciężarowy marki I. (...) o nr rej. (...) stworzył zagrożenie w ruchu drogowym poprzez nie zachowanie należytej ostrożności i odległości podczas manewru wymijania się z samochodem ciężarowym marki P. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez M. P. wraz z przewożoną pasażerką M. P. w wyniku którego uderzył w zewnętrzne lustro wymienionego pojazdu powodując jego uszkodzenie,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze VIII zamiejscowy Wydział karny z siedzibą w Kamiennej Górze

1. A. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych,

2. na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r., w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (...) w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od A. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100 zł i wymierzył mu opłatę w kwocie 30 zł.

Od wyroku tego wniósł apelację obrońca obwinionego.

Zarzucił wyrokowi Sądu I instancji:

1. w części dotyczącej ukarania za czyn z pkt I wyroku – obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 86§1 kw poprzez uznanie, iż obwiniony nie zachował należytej ostrożności i odległości podczas manewru wymijania się,
2. w części dotyczącej ukarania za czyn z pkt I wyroku – obrazę przepisów prawa:
 - art. 42§1 kpow poprzez jego naruszenie mające istotny wpływ na wynik sprawy,
 - art. 39§1 kpow poprzez jego naruszenie mające wpływ na wynik sprawy,
 - art. 34 kpow poprzez jego naruszenie mające istotny wpływ na wynik sprawy.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca obwinionego na podstawie art. 427§1 kpk w zw. z art. 109 kpow wniósł:

1. w zakresie czynu z pkt I wyroku – korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 437§1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok, orzekł odmiennie co do istoty sprawy i niewinął obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,
2. w zakresie pkt I i II – w związku z podniesionymi zarzutami dotyczącymi naruszenia przepisów prawa procesowego uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
w przypadku utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku co do winy obwinionego obrońca wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary lub zawieszenia wykonania nałożonej kary oraz obciążenie obwinionego w takim przypadku jedynie kosztami postępowania,
3. zwrot kosztów postępowania w tym kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru wysokości 1000 zł za I instancję i 500 zł za drugą instancję,
4. rozpoznanie sprawy również pod nieobecność obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed odniesieniem się szczegółowo do poszczególnych zarzutów zawartych w apelacji przypomnieć należy kilka istotnych kwestii dotyczących postępowania odwoławczego w sprawach karnych jak również w sprawach o wykroczenia, odnoszących się do sformułowanych przez skarżącego zarzutów.

Obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego prawidłowego przepisu. Sama obraza polegać może na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu, zastosowaniu go w niewłaściwy sposób itp. (zob. m.in. w. SN z 21.06.1978 r. I KR 124/78, OSNPG 3/1979, poz.51). W sprawie niniejszej skarżący kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, co wynika nie tylko z treści zarzutów ale przede wszystkim z uzasadnienia apelacji, w istocie więc zarzut obrazy prawa materialnego z pkt. 1 apelacji jest zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (zob. m.in. w. SN z 23.07.1974 r. V KR 212/74, OSNKW 12/1974, poz.233).

Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego mieszcząc się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w

uzasadnieniu (zob. wyrok SN z 9.11.1990 r., WRN 149/90, OSNKW 7-9/1991, poz.41). Wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w apelacji zdaniem Sądu Okręgowego warunki powyższe spełnił Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę. Sąd ten w sposób zebrał materiał dowodowy istotny z punktu widzenia prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, następnie poszczególne dowody poddał ocenie rozważając okoliczności zarówno korzystne jak i niekorzystne dla obwinionego, czego odzwierciedleniem jest pisemne uzasadnienie wyroku (str. 2 - 4 uzasadnienia, k.85 odwrot – 86 odwrot akt). Dysponując na rozprawie w sprawie o wykroczenie walorem bezpośrednio, oceniając dowody swobodnie, Sąd ten władny był dać wiarę odnośnie przebiegu zdarzenia zeznaniom świadków M. P. i M. P. a także zeznaniom świadków S. G. i M. M., odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego A. S. i tak dokonana ocena mieści się w granicach art.7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.o.w. Z zeznań zaś wyżej wymienionych świadków, w szczególności M. P. jednoznacznie wynika że zjechał on swoim samochodem P. (...) maksymalnie do prawej krawędzi jezdni, w chwili jednak gdy wymijał go jadący środkiem jezdni samochodem I. (...) obwiniony, samochody zderzyły się zewnętrznymi lusterkami powodując ich uszkodzenie. Zdaniem Sądu Okręgowego tak ustalony stan faktyczny jest prawidłowy i skarżący nie dostarczył w apelacji przekonywujących argumentów do jego podważenia. W tym kontekście niezasadny był zarzut obrazy art. 34 k.p.o.w. Przy tak ustalonym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości również przyjęta kwalifikacja prawna czynu z art. 86 § 1 k.w.

Zarzuty naruszenia art. 42 § 1 k.p.o.w. (jak należy domniemywać za jego pośrednictwem także przepisów o biegłych z k.p.k., w szczególności art.193 k.p.k.) i art.39 § 1 k.p.o.w. nie były uzasadnione. Kolidacja drogowa rozpoznawana w niniejszej sprawie nie wymagała sporządzenia opinii przez biegłego z zakresu ruchu drogowego, wystarczająca była prawidłowa ocena zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia oraz przeprowadzonych w sprawie innych dowodów, m.in. dokumentacji fotograficznej na płycie CD. obrońca oskarżonego nie wnosił zresztą przed Sądem I instancji o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, zgłaszanie więc obecnie zarzutu nieprzeprowadzenie tego dowodu i wnioskowanie o jego przeprowadzenie (choć formalnie wniosku dowodowego obrońca na rozprawie odwoławczej nie złożył) nie znajduje uzasadnienia.

Wymierzona obwinionemu kara grzywny w kwocie 150 zł z pewnością nie jest rażąco surowa. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do odstąpienia od wymierzenia obwinionemu kary zgodnie z art. 39 § 1 k.w. brak jest bowiem ku temu przesłanek o których mowa w tym przepisie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego A. S. (1).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art.627 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.o.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł. za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 30 zł.